

Αυτή είναι η τέλεια εργασία του μοναχού, το να έχει πάντοτε τον νου στραμμένο στον Θεό, χωρίς να περισπάται.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Κάποιος αδελφός έκανε σε έναν γέροντα τις ακόλουθες ερωτήσεις.

Ερώτηση: Ποιά εργασία οφείλει να έχει η καρδιά και να είναι αφοσιωμένη σε αυτήν;

Απόκριση: Αυτή είναι η τέλεια εργασία του μοναχού, το να έχει πάντοτε τον νου στραμμένο στον Θεό, χωρίς να περισπάται.

Ερώτηση: Όμως οι κακοί λογισμοί δεν αφήνουν τον νου να είναι διαρκώς στραμμένος στον Θεό. Πως λοιπόν οφείλει να τους διώχνει;

Απόκριση: Καθόλου δεν μπορεί να το κάνει αυτό ο νους από μόνος του, γιατί δεν έχει τέτοια δύναμη. Όταν όμως του επιτίθενται οι λογισμοί, αμέσως οφείλει να καταφεύγει στον Θεό, και εκείνος τους λιώνει σαν κερι. Γιατί ο Θεός μας είναι φωτιά που κατακαίει.

Ερώτηση: Πως λοιπόν οι πατέρες της Σκήτης χρησιμοποιούσαν τη μέθοδο του

αντίλογου στους λογισμούς;

Απόκριση: Και εκείνη η πνευματική εργασία είναι σπουδαία και εξαιρετική, όμως έχει κόπο και δεν είναι ασφαλής για όλους.

Ερώτηση: Γιατί δεν είναι ασφαλής για όλους;

Απόκριση: Όταν επιτεθεί στην ψυχή ένας λογισμός και εκείνη μπορέσει με πολύν αγώνα να τον διώξει, επιτίθεται άλλος και την πιάνει. Έτσι η ψυχή, καθώς όλη τη μέρα αντιλέγει στους λογισμούς που έρχονται, ποτέ δεν έχει καιρό για τη θεωρία του Θεού.

Ερώτηση: Με ποιόν τρόπο λοιπόν καταφεύγει ο λογισμός στον Θεό;

Απόκριση: Αν σου έρθει, ας πούμε, λογισμός πορνείας, αμέσως απόσπασε από εκεί τον νου και ύψωσε τον με βιασύνη στον Θεό. Μην αργοπορήσεις, γιατί η αργοπορία σημαίνει συγκατάθεση.

Ερώτηση: Αν όμως έρθει λογισμός κενοδοξίας, δεν οφείλει ο λογισμός μας να προβάλλει αντίλογο;

Απόκριση: Οποιαδήποτε ώρα αντιλέγει κανείς στον λογισμό, εκείνος αμέσως γίνεται πιο ισχυρός και πιο ραγδαίος, γιατί βρίσκει να πει περισσότερες αντιλογίες από εσένα. Επιπλέον το Πνεύμα το άγιο δεν σε βοηθά και τόσο, γιατί παρουσιάζεσαι σαν να καυχιέσαι και να νομίζεις ότι μπορείς μόνος σου να πολεμήσεις τα πάθη. Μάλλον λοιπόν πρέπει να καταφεύγεις στον Θεό.

Όπως εκείνος που έχει πνευματικό πατέρα, στον πατέρα τα αναθέτει όλα και ο ίδιος είναι αμέριμνος, έτσι και εσύ: αφού παρέδωσες τον εαυτό του στον Θεό, καθόλου δεν πρέπει να έχεις φροντίδα για τον λογισμό η να προβάλλεις αντίλογο η γενικά να τον αφήσεις να μπει μέσα. Αν όμως μπει, πάρε τον επάνω στον Πατέρα σου λέγοντας στον λογισμό: «Εγώ δεν έχω δουλειά μ' εσένα να ο Πατέρας μου, αυτός ξέρει». Και την ώρα που θα τον οδηγείς επάνω, θα σε αφήσει στα μισά του δρόμου και θα φύγει, γιατί δεν μπορεί να έρθει μαζί σου σε εκείνον ούτε να σταθεί μπροστά του.

Από αυτή την πνευματική εργασία ανώτερη και πιο αμέριμνη δεν υπάρχει σε όλη την Εκκλησία.

Ερώτηση: Πως λοιπόν οι Σκητιώτες ευαρέστησαν στον Θεό με το να αντιλέγουν στους λογισμούς;

Απόκριση: Επειδή εκείνοι το έκαναν με απλότητα και φόβο Θεού, γι' αυτό ο Θεός

τους βοηθούσε. Και αργότερα ήρθε σε αυτούς αυτή η εργασία της θεωρίας, επειδή ευδόκησε ο Θεός, για τον μεγάλο τους κόπο και την αγάπη τους προς αυτόν.

Αυτό το διαπίστωσα και εγώ ο ίδιος. Κάποτε, που πήγα στη Σκήτη, επισκέφτηκα έναν άγιο που είχε χρόνια εκεί. Αυτός σηκώθηκε, με ασπάστηκε, και μόλις καθίσαμε, δεν μου είπε τίποτε, άλλα συνέχισε να κάνει το εργόχειρο του χωρίς διόλου να σηκώνει κεφάλι η να με προσέχει. Και εγώ καθόμουν σιωπηλός και αφοσιωμένος στη θεωρία. Έτσι πέρασε η μέρα, και ούτε να φάμε μου είπε, άλλα έμεινε όλη την ημέρα κοιτώντας κάτω και πλέκοντας, αν και είχε έξι μέρες νηστικός.

Την άλλη μέρα κατά τις τέσσερις το απόγευμα γύρισε και με ρώτησε: «Αδελφέ, από που έμαθες αυτή την πνευματική εργασία;» «Εμείς από παιδιά διδαχτήκαμε αυτή την εργασία από τους πατέρες μας», του απάντησα, και αυτός συνέχισε: «Εγώ τέτοια εργασία δεν παρέλαβα από τους πατέρες μου, άλλα όπως με βλέπεις τώρα, έτσι έμεινα όλα τα χρόνια μου: λίγο εργόχειρο και λίγη μελέτη και, όσο μπορώ, να κρατώ καθαρό τον λογισμό μου και να αντιλέγω στους λογισμούς που έρχονταν. Και έπειτα ήρθε το πνεύμα της θεωρίας, χωρίς εγώ να ξέρω και ούτε καθόλου να μάθω ότι μερικοί είχαν τέτοια εργασία». «Εγώ όμως», του είπα, «από παιδί τη διδάχτηκα».

Ερώτηση: Με ποιόν τρόπο οφείλει να έχει τον νου στη θεωρία αυτός που ασχολείται με αυτή;

Απόκριση: Όπως μας διδάσκουν οι άγιες Γραφές: ο Δανιήλ κατά τη θεωρία έβλεπε τον Θεό ως τον “Παλαιό των ημερών” (τον Προαιώνιο), ο Ιεζεκιήλ τον έβλεπε επάνω σε χερουβικό άρμα, ο Ησαΐας επάνω σε θρόνο ψηλό και μεγαλόπρεπο, ενώ ο Μωυσής πρόσμενε καρτερικά τον αόρατο σαν να τον έβλεπε.

Ερώτηση: Πως μπορεί ο νους να θεωρεί αυτό που ποτέ δεν είδε;

Απόκριση: Ποτέ δεν είδες βασιλιά στον θρόνο του, όπως απεικονίζεται σε πίνακες;

Ερώτηση: Πρέπει όμως ο νους να αναπαριστά τον Θεό;

Απόκριση: Δεν είναι καλύτερο να τον αναπαριστά και να μη δίνει συγκατάθεση στους ακάθαρτους λογισμούς;

Ερώτηση: Μήπως αυτό θεωρηθεί αμαρτία;

Απόκριση: Για την ώρα κράτα αυτό που είδαν και περιέγραψαν οι προφήτες, και το ίδιο το τέλειο έρχεται έπειτα, όπως λέει ο απόστολος: «Τώρα βλέπουμε θαμπά, σαν μέσα από καθρέφτη τότε όμως θα δούμε τον Θεό πρόσωπο με πρόσωπο». Το “τότε”

είναι φανερό ότι ο απόστολος το εννοεί μετά τη διάλυση του σώματος ωστόσο, όταν ο λογισμός φτάσει στην τελειότητα, και εδώ βλέπει με παρρησία.

Ερώτηση: Αυτό όμως δεν προκαλεί σάλεμα του νου;

Απόκριση: Αυτό αποκλείεται, αν κανείς αγωνίζεται αληθινά. Εγώ θυμάμαι μια φορά που πέρασα όλη την εβδομάδα και δεν θυμήθηκα άνθρωπο. Και κάποιος άλλος μου διηγήθηκε: «Κάποτε περπατούσα στον δρόμο και είδα δύο αγγέλους να περπατούν μαζί μου από τη μια πλευρά και από την άλλη, και δεν τους έδωσα προσοχή».

Ερώτηση: Γιατί δεν τους έδωσε προσοχή;

Απόκριση: Επειδή, όπως λέει η Γραφή, ούτε άγγελος ούτε πνεύμα θα μπορέσουν να μας χωρίσουν από την Αγάπη του Θεού.

Ερώτηση: Ο νους πάντοτε μπορεί να ασχολείται με τη θεωρία;

Απόκριση: Αν και όχι πάντοτε, όμως όταν ο λογισμός καταδυναστεύεται από τα πάθη, ας μην καθυστερεί να καταφεύγει στον Θεό με τη “θεωρητική προσευχή. Σε βεβαιώνω ότι, αν ο λογισμός φτάσει στην τελειότητα ως προς αυτό το έργο, είναι πιο εύκολο να μετακινήσεις ένα βουνό, παρά να απομακρυνθεί από εκεί ο λογισμός. Όπως δηλαδή ένας φυλακισμένος στο σκοτάδι, όταν απολυθεί και δει το φως, δεν θέλει πια να θυμάται το σκοτάδι, έτσι και ο λογισμός όταν αρχίζει να βλέπει το δικό του φως, δεν θέλει να απομακρυνθεί από αυτό ούτε για λίγο.

Υπόθεση ΚΔ΄ 24 , ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ λόγοι και διδασκαλίες αγίων πατέρων Τόμος Δ΄ 254-258, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Πηγή: wra9.blogspot.gr